

ISBN 978-617-7478-61-3

Міністерство освіти і науки України
ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»

*Міжнародна інтернет-конференція
студентів і молодих вчених*

«УКРАЇНА – СВІТ: ДІАЛОГ КУЛЬТУР»

Дніпро ~ 2021

ЗМІСТ

СОЦІАЛЬНА ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ІТ-КОМПАНИЙ ПЕРЕД ПЕРСОНАЛОМ <i>Кравець М. С., Заяц О. Н.</i>	11
ПРОЯВИ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗ- ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЛІКАРІВ ТА ХВОРИХ (В МЕДИЦИНІ) <i>Пижова А. Є.</i>	14
БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ В НАШІЙ КРАЇНІ <i>Кулініч М. А.</i>	17
ЯК ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ (ПЕРШИМ НЕ БИЙ, АЛЕ БИЙ У ВІДПОВІДЬ...АБО АЙКІДО) <i>Звінковська А. Є., Заєць О. М.</i>	20
ЧИ Є БЛАГОДІЙНІСТЬ ОБОВ'ЯЗКОВОЮ ДЛЯ БІЗНЕСУ? <i>Дмитрієва А.</i>	23
ВАЖЛИВІСТЬ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДЛЯ БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ <i>Дудка А. С.</i>	26
СОЦІАЛЬНА ОТВЕТСТВЕННОСТЬ БІЗНЕСА В УКРАЇНІ <i>Куриленка В.</i>	29
ІМЕННИЙ ВКАЗІВНИК	33

СОЦИАЛЬНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ IT-КОМПАНИЙ ПЕРЕД ПЕРСОНАЛОМ

Кравец М. С., Заяц О. Н.

ГВУЗ «Украинский государственный химико-технологический университет», Днепр

Социальная ответственность является важным элементом ведения любого бизнеса. Понятие комплексное и состоит из нескольких уровней ответственности базовой (уплата налогов, соблюдение законодательства), нормативной (решение значимых общественных проблем в соответствии со сферой деятельности), филантропия (благотворительность), сверхнормативная ответственность (участие в решении социальных проблем) и перспективная (ответственность за будущее) [1, с. 83]. При этом разделяют ответственность перед различными социальными группами: владельцы, персонал, поставщики, потребители и общество [1, с. 86].

В данной работе целью является рассмотреть социальную ответственность именно перед персоналом. Роботизация и соответствующая замена труда людей машиной и автоматизированной техникой коснулась лишь отдельных предприятий в отдельных отраслях и не в Украине, а в развитых странах мира. В Украине же до сих пор человеческий труд остается основной «движущей силой» бизнеса. Любая компания в большей или меньшей степени зависит от работы наемного работника и должно обеспечивать надлежащие условия трудовой деятельности.

Важна социальная ответственность владельца и руководства предприятия перед своими наемными работниками. Общую ответственность и обязанности регулирует кодекс законов о труде. Если не принимать во внимание тот позорный факт, что определенная доля предприятий предпочитают неофициальное трудоустройство и соответственно использование заработной платы в конверте, что не предусматривает отчислений ни налога на прибыль, ни единого социального взноса.

Другие фирмы ограничиваются базовым исполнением требований законов о труде и лишь немногие – добровольно расширяют свою социальную ответственность. Примером такой сферы деятельности в Украине является IT-сектор, а причинами для этого, по моему мнению, является конкуренция за внимание высокопрофессиональных специалистов, в большом дефиците на рынке. Именно компании IT-сектора, кроме высокого уровня оплаты труда, имеют самую высокую социальную ответственность и предлагают своим работникам «дополнительные выгоды».

Примерами для подражания украинским компаниям являются международные технологические компании. Одной из таких является поисковый гигант, продуктами которого ежедневно пользуются миллионы людей по всему миру, а сайт является наиболее посещаемым – американская компания Google. Ее офисы, расположенные не только в США, но и по

всему миру. Но это не делает их одинаковыми, как сетевые отели, все они локализованы и уникальные, однако не менее функциональные и комфортные. Все офисы продумано до мелочей: приятный дизайн, удобное расположение в городе, хороший вид из окна, продуманная до мелочей организация пространства. Каждый офис разделен на зоны, часть из которых – рабочие, а часть – развлекательные, однако в обоих случаях важная роль отводится пространству для коммуникации, как залогом успешной командной работы. Таким образом половина офиса – пространство где сотрудники могут работать вместе, а другая, где можно остаться наедине с идеями и реализовать их. Итак, для обмена мнениями и идеями можно собраться не в традиционном для большинства оборудованном конференц-руме, а в зоне для отдыха за игрой в настольный футбол.

Офисы Microsoft также отличаются уникальным дизайном и продуманностью организации рабочего пространства, что делает пребывание в офисе, как сотрудников, так и гостей, максимально продуктивным и интересным, соответственно. Офис компании Evernote сделано так, чтобы побудить сотрудников к общению. Обсудить рабочие вопросы в неформальной обстановке можно с комфортом почти в любом уголке офиса, в частности за игрой в пинг-понг, в фитнес центре или в уютной закусочной. В Yandex, например, есть своя библиотека и балкон, на котором в теплое время года можно уютно разместиться на свежем воздухе. Офис разделен на несколько зон, в частности зон по интересам для отдыха и общения по рабочим вопросам.

В Украине, к сожалению, не образовалась своя Google, а также нет филиала компании Yandex, но IT-компании все же заметно отличаются повышенным уровнем социальной ответственности перед своими работниками. Так, лучшие отзывы работников, согласно исследованию DOU, которое уже пятый год определяет лучшие украинские IT-компании, получили DataArt, SoftServe и Infopulse. Исследователи имели целью определения победителя с помощью комплексной оценки, включающей следующие показатели: возможность профессионального роста, условия труда, менеджмент, заработную плату с бонусами, признание труда, коммуникация с руководством, а также отношение в коллективе. Результаты оценки «условий труда» показывают, что победители набрали 93-91 балл по 100-балльной шкале, соответственно. Это показатель для компаний с количеством сотрудников более 800 человек, который нелегко достичь. Он обеспечивается реализацией целого комплекса действий с повышенным уровнем социальной ответственности по отношению к собственным сотрудникам.

Рассматривая украинские реалии, можно сделать вывод, что хотя большинство технологических компаний и не имеют дизайнерских офисов с тренажерными залами и столовыми, а также огромных бонусов, как в Google, подавляющее большинство предлагает уютный офис, где можно работать, как совместно с коллегами, так и уединенно, если есть такая

необходимость, а также бесплатные уроки английского языка после работы, абонементы в тренажерные залы, пищу «не выходя из офиса» и многое другое. Это и другое направлено на развитие человеческого капитала и реализуется как нельзя лучше в Украине.

1. Охрименко А. А. Социальная ответственность: учеб. пособие. / А. Охрименко, Т. В. Иванова. – М.: Национальный технический университет Украины «Киевский политехнический институт», 2015. – 180 с.

2. Рейтинг IT-компаний Украины [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://jobs.dou.ua/ratings>.

3. Офисы крупнейших технологических корпораций мира [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://theoryandpractice.ru/posts/9705-best-space>.

4. Оценка уровня теневой экономики Украины [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.segodnya.ua/economics/business/kazhdyu-tretiy-biznes-v-ukraine-rabotaet-v-teni-danilyuk-737429.html>.

ПРОЯВИ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗ- ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЛІКАРІВ ТА ХВОРИХ (В МЕДИЦИНІ)

Пижова А. Є.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Дніпро

Сучасний світ розвивається з превеликою швидкістю, рушієм якої є саме люди — соціум. Кожен з жителів нашої планети робить свій внесок у розвиток цивілізації, що покладає на людину певну сукупність обов'язків перед самим собою та перед суспільством. Саме це явище і характеризує таке поняття, як соціальна відповідальність. Іншими словами це почуття обов'язку. Поняття з протилежним визначенням (відсутність обов'язків перед своїми діями, собою та суспільством) має назву «соціальна безвідповідальність».

У 2020 році прояви без- або відповідальності перед соціумом відіграють одну з найголовніших ролей, особливо в медицині. Українська система охорони здоров'я нині переходить дуже складний період реформування, коли на заміну старої системи Семашка приходять нові, реформаторські аспекти надання медичної допомоги, що вже пройшли перевірку часом у багатьох країнах світу. Основною проблемою цього є неможливість економічного забезпечення якісного переходу, що покладає додаткові обов'язки на лікарів та пацієнтів, які не всі бажають або можуть виконати.

По-перше, хотілося б розглянути аспекти соціальної відповідальності лікарів, які вони сповна виконують у непростий час пандемії коронавірусної хвороби. Лікарі докладають великих зусиль для стримання поширення цієї та інших хвороб, а також для зменшення показника смертності населення. У більшості випадків усі обов'язки виконуються на 100%. Наведу лише деякі приклади у чому саме полягає соціальна відповідальність лікаря. Більшість населення України звертається за медичною допомогою коли наявні деякі симптоми захворювання, та усім нам відомо, що при першому візиті лікар направляє нас на низку досліджень: загальний аналіз крові, загальний аналіз сечі, рентгенівське дослідження та консультації додаткових спеціалістів. Це пов'язано з тим, що кожен лікар діє згідно до клінічних протоколів, у яких прописана тактика ведення пацієнта з певною патологією. Саме повнота наслідування документа та вміння внести модифікації, тобто «підлаштувати» прописані дії під того чи іншого пацієнта, відображає свідомість лікаря перед своїми обов'язками. По-друге, медичні працівники надають допомогу з моменту захворювання до одужання, що перешкоджає поширенню хвороби серед населення та дає можливість своєчасно виявити ускладнення, і також є проявом суспільної відповідальності. По-третє, суспільно свідомі лікарі, що на даний час працюють з хворими на COVID-19 не тільки ведуть пропаганду протиепідемічних заходів, а й самі її наслідують. До цього пункту також можна віднести ті випадки, коли лікарі рекомендують модифікувати спосіб життя у бік здорового, та самі це наслідують (не мають шкідливих звичок,

зайвої ваги тощо).

Суспільство не було б настільки гармонійним, якщо б були лише свідомі працівники медичної сфери. Так, мова піде про безвідповідальність медиків. Яскравим прикладом цього може бути невизнання лікарем своєї помилки при лікуванні, яка призвела до інвалідизації та/або смерті пацієнта. Такі працівники намагаються перекласти свою відповідальність на колег, на керівництво або навіть на пацієнта, оперуючи такими аргументами, як: «Він не надав достатньо вичерпного висновку при консультації», «Керівництво при огляді хворого не звернуло уваги на дрібні деталі» або «Пацієнт не наслідував рекомендацій, курих, вживав алкоголь, нерегулярно приймав терапію тощо». Наступним проявом безвідповідальності може бути яскрава реклама того чи іншого медичного засобу. Усім відомо, що більшість лікарів та лікарень співпрацює з певними фармакологічними компаніями, які доплачують лікарям або покращують матеріально-технічне забезпечення лікарні в обмін на виписування певного фармзасобу. По-перше, лікар повинен залишатись незалежною особою між хворобою та лікарським засобом, і йому слід звертати увагу на анатомо-фізіологічні особливості пацієнта при призначенні препаратів. А по-друге, неприйнятно нав'язування певних медикаментів (фінансове положення пацієнта може не дозволяти терапію цим препаратом). Саме для цього лікарів вчать виписувати діючу речовину, що дає змогу пацієнту обрати той препарат, що підходить саме йому у багатьох аспектах. Ну і третім прикладом соціальної безвідповідальності є той лікар, який виходить покурити на ганку через п'ять хвилин після того, як він доводив пацієнту про шкідливий вплив паління.

Але, не лікарями єдиними. Соціальна відповідальність в медицині базується не тільки на лікарях, а й на пацієнтах. Багато хто з них відповідальний. У контексті сучасності відповідальним та свідомим є той, хто наслідує рекомендації лікаря не тільки з боку медикаментозного лікування, а й тих, що стосуються немедикаментозної терапії (модифікація способу життя, відмова від шкідливих звичок, дозоване фізичне навантаження та регулярні профілактичні медичні огляди). Також, проявом відповідальності з боку пацієнта є підписана декларація з сімейним лікарем, що дає змогу отримувати якісну медичну допомогу безкоштовно. Окрім цього, свідомі пацієнти за наявності симптомів захворювання не будуть ходити на роботу, відвідувати заклади та знаходитись у місці великого скупчення людей, щоб не заражати інших громадян. До цієї групи належать ті хворі на коронавірус, які виходять з самоізоляції тоді, коли мають мінімум 2 негативних ПЦР тести, та люди, що дотримуються усіх карантинних та епідемічних обмежень. В окрему групу хотілося б віднести свідомих батьків, які не займаються самолікуванням своїх дітей, а довіряють це професіоналам.

До другої групи пацієнтів, тобто безвідповідальних, належать ті люди, які приходять до лікаря вперше з декомпенсованими захворюваннями і на запитання «Чого не прийшли раніше?» відповідають щось на

кшталт: «Я думав що воно само мине» або «Я сподівався, що бабця/гадалка/гомеопат/ самолікування врятують ситуацію». До цієї ж групи належать ті люди, які, виходячи з кабінету лікаря, палять на ганку лікарні, не зважаючи на тяжку патологію серцево-судинної системи. Окреме місце на п'єдесталі безвідповідальності займають батьки, які вважають за потрібне лікувати свою дитину тим, що порадила сусідка, або ті, які до останнього не зважають на скарги дитини і чекають коли за нею приїде «Швидка». У контексті 2020 року до прошарку безвідповідальних пацієнтів належать особливо несвідомі люди з підтвердженими випадками хвороби на коронавірус, які вважають за необхідне влаштовувати вечірки, відвідувати різноманітні заклади або скупчення людей. Важливою умовою є відсутність маски та/або слова про те, що «Все навколо вигадка», «Люди помирають від бездіяльності лікарів» тощо. Також сюди належать люди, які не дотримуються жодних карантинних та епідемічних обмежень і сподіваються на диво.

Підсумовуючи усе вищенаведене, хотілося б сказати, що система надання медичної допомоги ніколи не буде ідеальна. Лікарі не завжди зайняті лікуванням, а пацієнти не завжди прийдуть на початку хвороби. Саме це вносить деяку рівновагу в суспільство. Але кожному з нас слід починати себе, адже загальна суспільна відповідальність складається з сотень і тисяч свідомих та відповідальних громадян нашої країни.

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ В НАШІЙ КРАЇНІ

Кулініч М. А.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Дніпро

Корупція. Ми часто чуємо це слово по новинах, по радіо або ще десь, але ось що воно означає знають не всі. Корупція - це незаконне отримання грошових коштів посадовими особами, з метою задоволення потреб осіб, які вручають ці кошти. В народі – хабар. Всі форми корупції, так чи інакше пов'язані. Методи боротьби з корупцією добре відомі і використовуються в багатьох країнах світу вже довгий час. Впроваджуються вони і в нашій країні, але більшість з них носить декларативний характер.

Наприклад, я з'ясував, що думають мої друзі про корупцію в нашій країні, чи стикалися вони самі з цим явищем, і які подальші перспективи антикорупційної діяльності. Результати опитування дуже сумні: абсолютна більшість знають, що таке корупція. а половина з них - навіть особисто стикалася з цим явищем! Найжахливіше – практично всі впевнені, що корупція буде завжди. а це означає, що наш народ вже не тільки звик, але і гарненько пристосувався до хабарництва, намагаючись отримувати від цього особисту вигоду. Так, корупція поглинула наше суспільство як чудовисько-спрут з фільмів жахів. Чи є шанси знищити його?

Для початку давайте звернемося до світового досвіду боротьби з корупцією, і проаналізуємо деякі методи, використовувані в інших країнах для викорінення цього страшного явища.

1. В Індії, де хабарництво є практично нормою і будь-які питання вирішуються за участю посадових осіб, громадською організацією по боротьбі з корупцією «П'ята колона» в 2010 році була випущена купюра, якою пропонується розраховуватися з вимагачами. Виглядає ця банкнота так само, як звичайна, але замість напису «підробка грошей переслідується законом» є попередження - «хабарництво переслідується законом». Купюра має номінал нуль рупій. За повідомленнями представників «П'ятої колони», товариство з ентузіазмом сприйняло цю ідею, і тираж банкнот розійшовся дуже швидко [4].

2. Незвичайний прийом використовується в Празі (Чехія). Місцева туристична компанія пропонує гостям міста взяти участь в так званому «корупційні турі» - це тригодинна екскурсія, під час якої відвідувачам показують розкішні особняки, будинки і ділянки чиновників та інших представників влади, які мають зв'язок з гучними політичними справами про хабарі. Екскурсії не тільки користуються популярністю у туристів, а й підтримуються чеським урядом, які позначають корупцію як «саме соціальне зло» [4].

3. У Китаї, де антикорупційне законодавство вважається одним з найжорсткіших у світі, всіх чиновників, помічених або запідозрених у махінаціях, чекає суворе покарання аж до смертної кари. Також практикується відрубання рук одержувача. З 2003 року було публічно розстріляно 10 тисяч чиновників, чия вина була доведена, ще 120 тисяч

отримали по 10-20 років ув'язнення. Незважаючи на це, високий рівень корупції в Китаї зберігається. Це і звичайні грошові хабарі, і торгівля посадами, і перевищення повноважень, і надмірне використання бюджетних грошей, і навіть хабарі у вигляді сексуальних послуг. До речі, подібні методи (тільки без відрубання рук) використовувалися і в сРСР [4].

4. Поряд з жорстокими способами боротьби з корупцією, в Китаї використовуються гумористичні. Центральною комісією Комуністичної партії Китаю з перевірки дисципліни було запропоновано населенню одного з найбідніших повітів Цюсянь намалювати на спеціально призначених для цього стінах будинків карикатури, що викривають чиновників в хабарах. Надалі ці комікси були розміщені на офіційному сайті Комісії, що, з комплексом інших заходів, за відомостями статистики партії, призвело до зниження повідомлень про продажність чиновників на 221%. [4]

В кінцевому рахунку, в загальносвітовій практиці протидії корупції виділяють наступні базові напрямки:

- створення уповноваженого органу з протидії корупції;
- вдосконалення організації діяльності з розміщення держзамовлень;
- впровадження антикорупційних механізмів в кадровій політиці органів виконавчої влади;
- організація і проведення антикорупційної експертизи нормативних актів та їх проектів;
- розробка та впровадження відомчих програм протидії корупції впровадження внутрішнього контролю;
- здійснення зворотного зв'язку зі споживачами державних послуг;
- формування нетерпимого ставлення до проявів корупції;
- забезпечення доступу громадян до інформації про діяльність виконавчих органів влади [2].

Універсальні методи в конкретних сферах:

Суди.

Методи протидії корупції в судах спрямовані на виправлення залежного положення нашої судової системи. До них відносяться:

Звуко-відео запис засідань, трансляція судових засідань через інтернет. Такі методи практикуються, зокрема, в Хорватії;

Контроль за контактами суддів – вхідні / вихідні дзвінки, електронна пошта. Під «ковпаком» судді знаходяться в сполучених Штатах;

Заборона на зайняття посади судді вихідцями з правоохоронних органів. «Рука руку миє» - серед суддів домінує менталітет прокурорів [1].

Бюджет.

Методи боротьби з корупцією в бюджетній сфері:

Введення дійсних конкурсів і аукціонів всюди, де йде розподіл коштів бюджету;

Введення жорстких держстандартів на всі випадки взаємовідносин громадян і держустанов;

Максимальне поширення форм заявительного порядку - реєстрація фірми, реєстрація документів та ін.;

Заборона на будь-які позасудові санкції відносно громадян і юридичних осіб [1].

Так як же нам тоді боротися з корупцією в нашій країні? Великими системними методами протидії корупції є:

Мінімальна участь держави в економіці. Будь-які підприємства за участю держави – потенційний осередок корупції. Корупція виникає найчастіше, коли "пиляються" бюджетні, «нічийні», гроші;

Наявність політичної конкуренції. Якщо завтра представники однієї політичної партії в парламенті змінять представників іншої партії в парламенті країни, то за беззаконня так чи інакше доведеться відповідати [3].

Гласність в ЗМІ. Якщо факти корупції виносяться на суд громадськості, то над корупціонерами нависає загроза.

Відкритість інформації про діяльність органів влади. При відсутності громадського контролю та необхідності відраховуватися перед суспільством, чиновника нічого не стримує.

Громадська участь - участь структур громадянського суспільства в підготовці, прийнятті та контролі виконання владних рішень [5].

Отже, для успішної боротьби з корупцією необхідна наявність 4 факторів:

- по-справжньому відповідальна перед народом влада;
- незалежні ЗМІ;
- справедливе правосуддя;
- згуртований народ.

Висновок.

Корупція в державному секторі є однією з основних проблем сучасності, від успішного вирішення якої залежить успішний розвиток держави і суспільства в цілому. Багато з цих методів боротьби з корупцією заявлені і в нашій країні. Боротися з корупцією треба масово. І якщо ми не почнемо це робити зараз, всь разом, то в майбутньому наша країна, можливо, буде жити тільки за рахунок корупції. Тому нам - молодому поколінню треба зрозуміти всю суть і зробити так щоб корупція в нашій країні повністю зникла!

1. <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/verhovenstvo-prava-ta-borotba-z-korupciyeyu/borotba-z-korupciyeyu>

2. https://uk.wikipedia.org/wiki/Категорія:Боротьба_з_корупцією

3. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>

4. <http://www.acrc.org.ua/ua/news-and-events/articles/all/7-najoriginalnishix-metodiv-borotbi-z-korupciyeyu.html>

5. <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/fight-against-corruption-in-ukraine>

ЯК ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ (ПЕРШИМ НЕ БИЙ, АЛЕ БИЙ У ВІДПОВІДЬ...АБО АЙКІДО)

Звінковська А. Є., Заєць О. М.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Дніпро

Першим університетом життя для дитини є сім'я, в якій народилася дитина. Основне батьківське завдання – виростити зрілу та відповідальну людину. І які б якості батьки не намагалися розвивали в дитині, головне – будувати виховання на любові.

Існує безліч різних стилів сімейного виховання. Розуміння того, який стиль підходить саме вам, дозволить створити позитивну атмосферу, що сприяє особистісному зростанню, емоційному та інтелектуальному розвитку дитини.

На жаль, крики, залякування і тілесні покарання ведуть до незворотних наслідків в психіці дитини. Але як не зірватися, коли дитя поводить по-хамськи і сперечається? Здається, неможливо. Тому постарайтеся виховати дитину так, щоб у вас не було потреби на неї зриватися. При правильному підході вона не просто подасть вам склянку води в старості, а зробить щось більше ...

Законом України "Про охорону дитинства" встановлено, що сім'я є природним середовищем для фізичного, духовного, інтелектуального, культурного, соціального розвитку дитини, її матеріального забезпечення і несе відповідальність за створення належних умов для цього. На кожного з батьків покладається однакова відповідальність за виховання, навчання і розвиток дитини. Батьки, або особи, які їх замінюють, мають право і зобов'язані виховувати дитину, піклуватися про її здоров'я, фізичний, духовний і моральний розвиток, поважати гідність дитини, готувати її до самостійного життя і праці.[1]

У Конвенції про права дитини, Декларації та Плані дій Спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН "Світ, сприятливий для дітей" (травень 2002 р.) [2] наголошується на тому, що саме сім'я перш за все відповідальна за захист, виховання та розвиток дітей. Виходячи з цього, Україна, серед інших заходів, взяла на себе зобов'язання зміцнювати систему догляду за дітьми в ранньому віці та їх навчання за допомогою організації послуг, розробки і підтримки програм, призначених для родин, законних опікунів, осіб, які піклуються про дітей.

Покарання – невід'ємна частина виховання дітей. Важливо не плутати «покарання» з поняттям «жорстоке поводження». Остання має на увазі приниження і образу особистості, будь це словесно або за допомогою фізичної сили. Мета покарання – змусити побачити вину і наслідки непослуху. Якщо ви грубо відчитаєте або вдарите малюка, замість розуміння причинно-слідчої дії отримаєте у відповідь образу і злість. Покарання повинно ґрунтуватися виключно на обмеженні.

Згідно з сучасними уявленнями, для виживання і розвитку дитини необхідними є батьківська любов, виникнення тісної взаємної прихильності

між нею і людиною, що про неї піклується. Відсутність дорослого як об'єкта прихильності обмежує можливості соціалізації – відтворення дитиною соціально значимих еталонів поведінки. Потреба в співробітництві з дорослими як об'єктивно необхідній умові засвоєння дитиною соціального досвіду є найважливішим надбанням раннього віку, що виступає в контексті з предметною діяльністю як основним фактором розвитку пізнавальної діяльності дітей і спілкування з однолітками.

Успіх сімейного виховання значною мірою залежить від організації домашнього побуту, традицій сімейного життя: порядку в сімейному господарстві, залучення дітей до розподілу бюджету сім'ї, загального режиму дня, визначення для кожного робочого місця, зокрема для навчальних занять, дотримання певних сімейних правил (кожна річ має своє місце, прийшов з прогулянки – вимий руки та ін.). Домашній затишок облагороджує дітей.

Виховуючи дитину, ми частіше використовуємо метод "агресії" і спрямовуємо на дитину потік нищівної енергії з величезним негативним зарядом. Ми зриваємося на дитині, не розуміючи, що цим "заряджаємо" її. А вона, не в змозі розрядитися, як ми з вами, накопичує агресію в собі. І рано чи пізно ця агресія дасться взнаки – дитина хворіє (від легких колік до серйозних психозів).

Своєю нищівною словесною агресією батьки зазвичай намагаються наївно припинити імпульсивну агресію дитини, не замислюючись над тим, що дитина, коли стане дорослою, апробує такий урок на батьках.

Ще один вид виховної агресії – тілесна: биття, ляпаси. Будь-яка дія бере реванш протидією. Ляпас колись може відгукнутися насильством, а биття - злочином. Вихована такими методами дитина дзеркально спрямує потік агресії на своїх дітей. Вона не забуде гніт батьківських емоцій і, сама стане пригнічувати. Своїми методами виховання ми позбавляємо дитину права на виявлення негативних емоцій, хоча самі їх провокуємо.

Найкраще можемо допомогти нашим дітям, коли показуємо їм приклад, а не розповідаємо щось. За допомогою певних дій, які ви будете здійснювати в присутності вашої дитини, ви зможете виховати її успішною і добре пристосованою до дорослого життя. Нехай ваші діти бачать вас і беруть з вас приклад.

Десять заповідей батькам [3]:

1. Не навчайте тому, у чому ви самі не обізнані. Щоб правильно виховувати, треба знати вікові та індивідуальні особливості дитини.
2. Не сприймайте дитину як свою власність, не ростіть її для себе.
3. Довіряйте дитині. Залишайте за нею право на власні помилки, тоді дитина оволодіє вмінням їх самостійно виправляти.
4. Не ставтеся до дитини зневажливо. Дитина повинна бути впевнена в своїх силах, тоді з неї виросте відповідальна особистість.
5. Будьте терплячими. Ваша нетерплячість — ознака слабкості, показ вашої невпевненості в собі.
6. Будьте послідовними у своїх вимогах, але пам'ятайте: твердість

лінії у вихованні досягається не покаранням, а стабільністю обов'язкових для виконання правил, спокійним тоном спілкування, неквапливістю і послідовністю.

7. Вчіть дитину самостійно приймати рішення і відповідати за них.

8. Замініть форму вимоги "Роби, якщо я наказав!" на іншу: "Зроби, тому що не зробити цього не можна, це корисно для тебе і твоїх близьких".

9. Оцінюючи дитину, кажіть їй не тільки про те, чим ви невдоволені, а й про те, що вас радує. Не порівнюйте її з сусідською дитиною, однокласниками, друзями. Порівнюйте, якою вона була вчора і якою є сьогодні. Це допоможе вам швидше набути батьківської мудрості.

10. Ніколи не кажіть, що у вас немає часу виховувати свою дитину, бо це означатиме: мені ніколи її любити.

Дуже важливо, щоб ми використовували симпатію та усмішку, підтримку, співчуття та навіювали доброту, бо всі негативні емоційні вияви позначаються на психічному стані дитини.

Змініть тактику виховних впливів і полюбіть її, свою дитину. Якою б вона не була. Адже обов'язок батьків - зробити свою дитину щасливою. Тільки батькам під силу прокласти правильний шлях взаємин. Виявіть розуміння й любов, і дитина відплатить вам тим самим – любов'ю та розумінням!

Сучасна педагогіка дає настанови батькам: дитина – це повноцінний член соціуму, між дітьми і дорослими повинна бути повна демократія, обґрунтована на довірі і домовленості. Ми не виховуємо дітей, щоб підготувати їх до дитинства – ми готуємо їх до дорослого життя. Здійснюємо певні дії для виховання наших дітей, і, виходячи з цього, діти розуміють, яка поведінка є нормальною. Вони закріплюють свої звички і моделі поведінки, які залишаються з ними і в дорослому житті.

Зрозуміло, що ми бажаємо своїм дітям тільки найкращого – хочемо, щоб вони прожили щасливе життя, змогли подолати всі труднощі дорослого життя або просто краще вчилися в школі. Найчастіше просто хочемо, щоб діти досягли успіху в житті, і шукаємо поради, які могли б допомогти їм у цьому.

1. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14#Text>

2. <https://www.coe.int/uk/web/compass/convention-on-the-rights-of-the-child>

3. <https://ru.osvita.ua/vnz/reports/psychology/28190/>

ЧИ Є БЛАГОДІЙНІСТЬ ОБОВ'ЯЗКОВОЮ ДЛЯ БІЗНЕСУ?

Дмитрієва А.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Дніпро

Сьогодні благодійність стала модною тенденцією в ділових колах. Можна сказати, що благодійність і бізнес тісно взаємодіють. Де ж проходять точки дотику двох цих, здавалося б, абсолютно різних понять? Тут можна виділити кілька аспектів взаємодії. По-перше, на мою думку, благодійність позитивно впливає на імідж, репутацію фірми, бізнесмена. Це перший момент, де стикаються благодійність і бізнес. Але для цього такий жест повинен бути публічним. Багато корпорацій використовують благодійність як промо-акції. Так, наприклад, під час рекламних компаній, відеороликів до споживачів доводяться відомості, що частина вартості купленого товару передається на благодійні потреби: дітям-сиротам, на безкоштовну вакцинацію і т.д. Таким чином, відбувається одночасно поліпшення репутації фірми (за рахунок вираження турботи про нужденних) і привертається увага чуйних споживачів, які хочуть внести хоч якусь лепту в допомогу ближньому. Погодьтеся, що багатьом дійсно хочеться чимось допомогти сиротам, хворим дітям, але не у всіх є реальна можливість зробити це. Інші компанії беруть участь в благодійних акціях, що проводяться різними громадськими фондами, і вносять пожертви безпосередньо (без залучення споживачів). Але якщо все це відбувається в відкриті, без анонімності, то даний жест стане обов'язково надбанням громадськості. А це означає, що у компанії все одно був певний прихований намір: піар-хід. Звичайно, засуджувати таких бізнесменів не варто, тому що вони нехай і побічно, але все-таки допомагають нужденним.

По-друге, існує неписане життєве правило: частина доходу, прибутку необхідно обов'язково жертвувати нужденним, щоб грошовий потік не замкнувся, не зник. Це правило є непорушним і старе, як світ. Ще древні мудреці відкрили його на зорі становлення торгових відносин. Цей постулат є одним з найсвятіших законів на Сході, а ось на Заході не всі дотримуються цього правила. І дивіться, до чого це призводить? Іншими словами, благодійність і бізнес повинні стати нероздільними поняттями і по чисто людським (моральним, моральним) міркувань, і виходячи із законів грошей, психології успіху. Благодійна діяльність здійснюється з метою: соціальної підтримки і захисту громадян, включаючи поліпшення матеріального становища малозабезпечених, соціальну реабілітацію безробітних, інвалідів та інших осіб, які в силу своїх фізичних або інтелектуальних особливостей, інших обставин не здатні самостійно реалізувати свої права і законні інтереси; підготовки населення до подолання наслідків стихійних лих, екологічних, промислових чи інших катастроф, до запобігання нещасних випадків; надання допомоги постраждалим в результаті стихійних лих, екологічних, промислових чи інших катастроф, соціальних, національних, релігійних конфліктів, жертвам репресій, біженцям і вимушеним переселенцям; сприяння зміцненню миру, дружби і злагоди між народами,

запобігання соціальних, національних, релігійних конфліктів; сприяння зміцненню престижу і ролі сім'ї в суспільстві; сприяння захисту материнства, дитинства та батьківства; сприяння діяльності у сфері освіти, науки, культури, мистецтва, освіти, духовного розвитку особистості; сприяння діяльності у сфері профілактики та охорони здоров'я громадян, а також пропаганди здорового способу життя, покращення морально-психологічного стану громадян; сприяння діяльності у сфері фізичної культури і масового спорту; охорони навколишнього природного середовища та захисту тварин; охорони і належного утримання будівель, об'єктів і територій, що мають історичне, культове, культурну або природоохоронне значення, та місць поховання. Але, на мій погляд, це ще не повний перелік функцій благодійності. Одночасно, благодійність грає велику позитивну роль в громадських взаєминах. Благодійність, що розглядається як соціальне ціле, робить істотний вплив на стан соціальної напруженості в суспільстві або, як іноді кажуть, на його морально-психологічний клімат.

Вона знімає, по крайній мере, частково, гостроту протиріччя між багатими і бідними, заможними і незаможними, добровільно дарують і за своїм бажанням приймають ці дари. Але благодійність приносить користь не тільки суспільству, а й фірмам її здійснюють. Благодійна діяльність, співпраця з громадськими організаціями може бути додатковою позитивною характеристикою при взаєминах з державними, фінансовими структурами. Корпоративна благодійність в Україні зараз на досить високому рівні Судячи за всесвітнім індексом благодійності [1] Україна перемістилася зі 150 місця в 2010 році на 81 місце в 2020. Це 4-ий кращий результат з 160 країн світу [2]. Зараз кожен другий співробітник української компанії є волонтером якоїсь благодійної організації. За моїми спостереженнями, малий і середній бізнес – найактивніші помічники з корпоративного сектора. Адже одним з плюсом корпоративної благодійності є те, що благодійність може сприяти зміцненню репутації в очах партнерів. Партнери, бачачи, що корпорація надає допомогу, будуть знати, що вона досить твердо стоїть на ногах, що тут зібралися люди, які не вершки хочуть зняти, а думають про землю, на якій живуть, про місто, про суспільство. Якщо люди надають благодійну допомогу, значить, у них є гроші, тобто вони розвиваються, рентабельно існують, значить з ними варто мати справу. Також благодійна діяльність може сприяти створенню припливу кваліфікованих клієнтів (юридичних осіб) через знайомство на ґрунті спільної благодійної діяльності. З одного боку, благодійність може бути інструментом зміцнення репутації компанії, з іншого – в ряді соціальних проектів компанія може отримати від КСВ (корпоративна соціальна відповідальність) і прямий економічний ефект. Втім, це не означає, що благодійність і КСВ повинні орієнтуватися тільки на віддачу.

1. https://en.wikipedia.org/wiki/World_Giving_Index

2. https://docs.google.com/spreadsheets/d/e/2PACX-1vQnRqSnUHnZ_SBeMXhCsOhDX1HdgIPb-On41c69yXk5PziGoSDQJtvEX6K7Uw_986NWZyicYde2aACN/pubhtml

ВАЖЛИВІСТЬ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДЛЯ БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Дудка А. С.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Дніпро

Корпоративна соціальна відповідальність (КСВ) – це саморегулююча бізнес-модель, яка допомагає компанії нести соціальну відповідальність перед самою собою, своїми зацікавленими сторонами і суспільством. Дотримуючись корпоративної соціальної відповідальності, яку також називають корпоративним громадянством, компанії можуть усвідомлювати, який вплив вони спричиняють на всі аспекти життя суспільства, включаючи економічні, соціальні та екологічні чинники [1].

За визначенням Європейської Комісії («Зелена книга з корпоративної соціальної відповідальності», 2001 р.), корпоративна соціальна відповідальність – це «концепція, згідно з якою компанії інтегрують соціальні та екологічні питання у свою комерційну діяльність та взаємодію із зацікавленими сторонами на добровільній основі». Надзвичайно важливе значення у сфері соціально відповідального бізнесу має концепція «потрійного критерію», що містить у собі розширення меж звітності організацій та додання соціальних і екологічних аспектів до фінансових показників діяльності [2].

Участь в корпоративній соціальній відповідальності означає, що в ході звичайної діяльності компанія діє таким чином, щоб покращити вплив на суспільство і навколишнє середовище, замість того, щоб впливати негативно.

У 2010 році Міжнародна організація зі стандартизації (ISO) випустила набір добровільних стандартів, призначених допомогти компаніям реалізувати корпоративну соціальну відповідальність. На відміну від інших стандартів ISO, ISO 26000 надає настанови, а не вимоги, оскільки природа корпоративної соціальної відповідальності є більш якісною, ніж кількісною, і її стандарти не можуть бути сертифіковані.

Натомість ISO 26000 пояснює, що таке соціальна відповідальність, і допомагає організаціям перекласти принципи корпоративної соціальної відповідальності у практичні дії. Стандарт орієнтований на всі типи організацій, незалежно від їх діяльності, розміру чи місцезнаходження. І оскільки багато ключових зацікавлених сторін з усього світу сприяли розробці ISO 26000, цей стандарт представляє міжнародний консенсус [1].

Економічні показники діяльності організації прямо пов'язані із соціальною цінністю компанії (сумарним ефектом її позитивного впливу на суспільство), її репутацією та відданістю її споживачів бренду – прибутковість продажів, активів і капіталу в соціально активних компаній вище, ніж у компаній, що не проявляють себе в цій сфері. Сучасний менеджмент передбачає перехід до соціально орієнтованої концепції управління, що полягає у збільшенні уваги до вимог різних "зацікавлених сторін", під впливом яких перебуває комерційна організація, – від питань

збереження навколишнього середовища до питань розвитку громадянського суспільства як у регіонах присутності, так і в країні в цілому [3].

У загальному випадку, корпоративна соціальна відповідальність передбачає:

- виробництво в достатніх кількостях продукції і послуг, якість яких відповідає всім обов'язковим нормам, при дотриманні всіх законодавчих вимог до ведення бізнесу;
- дотримання права працівників на безпечну працю при певних соціальних гарантіях, в тому числі, створення нових робочих місць;
- сприяння підвищенню кваліфікації і навичок персоналу;
- захист навколишнього середовища і економію непоправних ресурсів;
- захист культурної спадщини;
- підтримку зусиль влади в розвитку території, де розміщена організація, допомога місцевим установам соціальної сфери;
- допомога малозабезпеченим сім'ям, інвалідам, сиротам та самотнім престарілим;
- дотримання загальноприйнятих законодавчих та етичних норм ведення бізнесу [5].

У всьому світі корпоративна соціальна відповідальність – це обов'язкова складова сучасного бізнесу, законодавча норма, для України тільки формується її розуміння. Якщо порівнювати досвід розвинених Європейських країн і нашої країни, то ми побачимо, величезні відмінності. У Франції вже прийняли закон, що зобов'язує топ-100 найбільших корпорацій країни щорічно розписувати і звітувати про свої корпоративні соціально відповідальні плани, причому за їх невиконання передбачені величезні штрафи. А в Україні на сьогоднішній день КСВ для бізнесу – тільки на розсуд самого бізнесу [4].

Проте більшість компаній долучаються до цієї ініціативи через ряд переваг. Компанії, які додають на етикетку своїх товарів і послуг благодійну складову отримують зростання продажів на 20-35%. Крім того, це сприяє підвищенню репутації бренду компанії на ринку, підвищенню лояльності клієнтів до компанії та надає конкурентну перевагу в залученні співробітників (побудова сталого HR бренду) [4]. Тому українські компанії в цілому виділяються високим рівнем соціальної відповідальності: 90% успішних компаній реалізують соціальні проекти. Але, на жаль, метою такої діяльності часто є промоція самої компанії (56% проектів), а не системне вирішення соціальної проблеми [5].

1. Corporate Social Responsibility (CSR) [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.investopedia.com/terms/c/corp-social-responsibility.asp>

2. Соціальна відповідальність бізнесу [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Соціальна_відповідальність_бізнесу

3. Соціальна відповідальність бізнесу в Україні: проблеми та шляхи вирішення [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://cyberleninka.ru/article/n/sotsialnaya->

[otvetstvennost-biznesa-v-ukraine-problemy-i-puti-resheniya/viewer](#)

4. КСО – тренд или необходимость для бизнеса в современных реалиях? [Электронный ресурс]. Режим доступа: <https://blog.liga.net/user/ksirotenko/article/36523>

5. Социальная ответственность – основа философии бизнеса [Электронный ресурс]. Режим доступа: <https://csrjournal.com/2364-socialnaya-otvetstvennost-osnova-filosofii-biznesa.html>

СОЦИАЛЬНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ БИЗНЕСА В УКРАИНЕ

Куриленка В.

ГВУЗ «Украинский государственный химико-технологический университет», Днепр

Что такое социальная ответственность? В моем понимании это обязательства, данные перед обществом (кем либо) в том или ином вопросе улучшения жизни народа. Для начала я хотел бы рассмотреть положение социальной ответственности частных предприятий в нашей стране. Все прекрасно понимают, что любое предприятие, любая компания, любой бизнес создается в первую очередь для получения прибыли, т.к. данный бизнес является основным заработком его владельца. В нашей стране гибкая, до конца не сложившаяся, система налогообложения. Это говорит о том, что она очень жесткая в отношении налогоплательщиков, в первую очередь для предприятий. Все мы знаем, что очень много предприятий уходит в «теневую» экономику, дабы избежать налогообложения и сохранить как можно большую прибыль. Бороться с этим государству бесполезно, на мой взгляд, здесь можно повлиять на ситуацию только изменением налоговой политики и увеличения льгот для малых предприятий, т.к. у них сразу две угрозы закрытия: это более сильные конкуренты в виде средних и крупных предприятий и высокие налоги. К чему я это все веду, дело в том, что в настоящее время около 80% всех предприятий в нашей стране ведут «теневую» экономику и различными способами уходят от налогообложения, с одной лишь целью - не работать себе в убыток. Если эти предприятия начнут исправно уплачивать налоги, они просто напросто с течением времени обанкротятся, вместо того чтобы развиваться и производить все больше социальных благ. Исходя из этого, можно сделать вывод, что понятие социальная ответственность в Украине будет относиться только к предприятиям, которые «крепко стоят на ногах», т.к. социальная ответственность не соответствует одному из самых главных принципов ведения бизнеса - это максимизация прибыли.

Итак, с так называемыми инвесторами в социальную сферу мы определились, теперь необходимо определиться с их возможностями. К большому нашему сожалению, государство не справляется с социальной ответственностью и нерешенных социальных проблем очень большое количество (на счет этого есть тоже свои факторы, такие как коррупция, некачественная работа и т.д., но мы это рассматривать не будем). Например, те же знаменитые русские дороги, которыми все так недовольны. Каждый год власти пытаются привести их в порядок, однако из за некачественной кладки асфальта и некачественных материалов, они уже на следующий год находятся в плачевном состоянии. Таких примеров привести можно очень много. В настоящее время, вся социальная работа частных предприятий совершается в основном для своей рекламы и привлечения новых потребителей. Также это относится и к благотворительности. Например возьмем всеми известный «Макдональдс», который везде развесил плакаты что при покупке того или иного бургера вы помогаете детям-сиротам. Это

приводит к увеличению продаж того самого «бургера помощи» и естественно увеличению прибыли Макдональдса в целом, но ругать компанию я думаю не стоит, не смотря на свои корыстные помыслы все же, они помогают детям и это еще плюс имиджу компании. Из этого следует, что украинские предприятия вносят свои вклады в социальные блага, только если извлекут какую либо пользу для себя. Встречаются и просто безвозмездные жертвования, но их доля чрезмерно мала. К тому же есть различная степень значимости социальных благ, например ремонт и строительство детских садов, школ, поликлиник будут более нужны обществу, чем строительство дополнительных автостоянок.

Какие же перспективы ждут развитие социальной ответственности в украинском бизнесе? На мой взгляд, все зависит от экономического роста в нашей стране и развития бизнеса. Также государству необходимо разрабатывать стимулы для инвестирования частными предприятиями в социальные объекты. В нашей стране очень маленькая доля среднего слоя общества, хотя она должна быть наибольшей. Почему так происходит спросите вы? Ну в большей степени это из за не сложившейся до конца налоговой системы, у нас в стране практически все ставки налогов пропорциональны, хотя если посмотреть на развитые страны с сильной экономикой, у них большинство налогов с прогрессивной ставкой налогообложения. Чем хороши налоги с прогрессивной ставкой? Они облагают людей с наименьшим доходом по минимальной ставке тем самым получая от государства возможность накапливать заработанные деньги. А людей с более высоким заработком облагают по большей ставке, и чем больше ты зарабатываешь, тем больше налоги ты платишь. Чем хороша такая система? Тем, что она сравнивает слои населения и люди, обладающие более высокой заработной платой обеспечивают, впоследствии после перераспределения налогов, людей с гораздо меньшим достатком. На мой взгляд это и есть социальная помощь, а как мы знаем большую часть налогов платят предприятия и если следовать такой политике налогообложения, малые предприятия будут получать некий «бонус» от предприятий гораздо крупнее для будущего развития. Однако есть одно но. Система очень хороша, почему же тогда она не используется в нашей стране? Дело в том, что крупные предприятия в случае повышения налогов, будут скрывать свои доходы и уходить в теневую экономику. Таким образом, государство получит колоссальные убытки и все вернется к прежней системе налогообложения. Чтобы эта система работала необходимо разработать ряд методов по ее внедрению и провести ряд мероприятий по повышению лояльности крупных предприятий к данной системе мероприятий. Возможно именно такой сценарий и ждет нашу страну в будущем и у нас выровняется расслоенность общества, будет бесплатный общественный транспорт, замечательные поликлиники, детские сады и школы, которые не нужно ремонтировать и сдавать родителям каждый год по тысяче гривен на их ремонт.

ІМЕННИЙ ВКАЗІВНИК

<i>Д</i>	
Дмитрієва А.	23
Дудка А. С.	26

<i>З</i>	
Заєць О. М.	20
Заяц О. Н.	11
Звінковська А. Є.	20

<i>К</i>	
Кравец М. С.	11
Кулініч М. А.	17
Куриленка В.	29

<i>П</i>	
Пижова А. Є.	14

Збірник тез доповідей Міжнародної інтернет-конференції студентів і молодих вчених «УКРАЇНА – СВІТ: ДІАЛОГ КУЛЬТУР». – Дніпро, 2021. – 106 с.

Конференція проведена за підтримки ресурсу sciendar.com

Над електронним макетом збірника працював **Бондар Д. В.**

Віддруковано:
Редакційно-видавничий відділ ДВНЗ УДХТУ,
пр.Гагаріна,8 , Дніпро, 49005
Свідотство суб'єкта видавничої справи ДК № 5026 від 16.12.2015р.
Підписано до друку 21.05.2020
Формат 60x84 1/16
Папір офсетний №1
Друк різнограф. Гарнітура Times New Roman.
Обл.-вид. арк. 1,59.
Тираж 300 прим. Зам. № 90.